Dosarul nr. 4-26048412-12-5r-17042026 (5r-1504/2026)

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

29 octombrie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (*sediul Buiucani*)
în componența:
Președintelui ședinței, judecătorul Veaceslav Cernalev
grefierului Cristina Macovei;

Examinând în ședință publică cauza contravențională privind contestația depusă de *****Mariana împotriva deciziei nr. 34/17/1 3609 asupra cauzei contravenționale Seria/Nr. MAI06 771481 din 13 martie 2026, emisă de șeful Inspectoratului Național de Securitate Publică, Direcția de Patrulare „Centru" – Popa Ruslan, în baza art. 238 alin. (3) din Codul contravențional, -

C O N S T A T Ă:

1. Prin procesul-verbal cu privire la contravenție Seria MAI06 nr. 771481, întocmit în privința Marianei Kușnir, acesteia i-a fost imputată săvârșirea contravenției prevăzute de art. 238 alin. (3) din Codul contravențional.

2. Potrivit actelor întocmite de agentul constatator, Marianei *****i s-a imputat că, la data și ora indicate în actul de învinuire, în mun. Chișinău, bd. Constantin Negruzzi nr. 1, conducând automobilul de model Mercedes GLK250 CDI, cu numărul de înmatriculare *****, nu ar fi acordat prioritate pietonului/pietonilor aflați la marginea părții carosabile și care intenționau să se angajeze în traversare, acțiunile acesteia fiind încadrate în prevederile art. 238 alin. (3) din Codul contravențional.

3. Prin decizia nr. 34/17/1 3609 asupra cauzei contravenționale Seria/Nr. MAI06 771481 din 13 martie 2026, Mariana *****a fost recunoscută vinovată de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 238 alin. (3) din Codul contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea sub formă de amendă în mărime de 36 unități convenționale, echivalentul a 1.800 lei, cu aplicarea a 5 puncte de penalizare.

4. Nefiind de acord cu actele agentului constatator, Mariana *****a depus contestație, solicitând anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare, cu încetarea procesului contravențional.

În motivarea contestației, Mariana *****a invocat, în esență, că agentul constatator nu a administrat probe suficiente și pertinente pentru a demonstra săvârșirea contravenției imputate. Contestatara a susținut că simpla consemnare de către agentul constatator a faptului că nu ar fi acordat prioritate pietonului nu demonstrează, prin ea însăși, existența faptei contravenționale și vinovăția sa.

Totodată, contestatara a invocat vicii ale procesului-verbal cu privire la contravenție, inclusiv faptul că nu ar fi fost indicate datele mijlocului tehnic cu ajutorul căruia ar fi fost constatată contravenția, susținând că asemenea omisiuni afectează legalitatea actului de constatare.

5. În ședința de judecată Mariana *****a susținut contestația și a solicitat admiterea acesteia. Aceasta a explicat că se deplasa spre Gara Feroviară, că automobilul său era deja angajat pe trecerea pentru pietoni, iar un pieton care se deplasa în pas grăbit se apropia de trecere. Potrivit contestatarei, pietonul a ajuns și s-a oprit lângă automobilul său în momentul în care automobilul era deja pe trecere, iar nu înainte ca ea să se angajeze în traversarea acesteia. Mariana *****a susținut că nu a refuzat acordarea priorității unui pieton care beneficia de dreptul de trecere și că nu se consideră vinovată.

6. Agentul constatator Popa Ruslan, fiind citat legal despre data, ora și locul examinării cauzei, în ședința de judecată nu s-a prezentat și nu a comunicat motivele neprezentării. Instanța, constatând respectarea procedurii de citare, a apreciat că neprezentarea agentului constatator nu împiedică examinarea cauzei și a dispus examinarea contestației în lipsa acestuia.

7. Examinând contestația, audiind explicațiile contestatarei și cercetând materialele cauzei contravenționale în ansamblul lor, instanța ajunge la concluzia că contestația este întemeiată și urmează a fi admisă, pentru considerentele ce succed.

8. Potrivit art. 425 din Codul contravențional, probele reprezintă elemente de fapt dobândite în modul stabilit de Cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției și la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. Nicio probă nu are valoare prestabilită, probele urmând a fi apreciate în raport cu pertinența, concludența, utilitatea și veridicitatea lor, iar toate probele în ansamblu – din punctul de vedere al coroborării acestora.

9. Emiterea unei decizii de sancționare nu se poate întemeia exclusiv pe formularea unei concluzii privind vinovăția persoanei, ci presupune administrarea unui ansamblu probator apt să confirme elementele concrete ale faptei imputate și să permită verificarea ulterioară a temeiniciei acuzației contravenționale.

10. Instanța reține, totodată, că procedura contravențională atrage garanțiile procesului echitabil și ale prezumției de nevinovăție. Prezumția de nevinovăție privește inclusiv sarcina probei, iar eventualele prezumții de fapt sau de drept nu pot fi utilizate astfel încât persoanei sancționate să-i fie transferată obligația de a-și demonstra nevinovăția.

11. În cauza Anghel c. României, cererea nr. 28183/03, hotărârea din 4 octombrie 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a analizat o procedură contravențională în care procesului-verbal întocmit de agentul statului îi era

atribuită o prezumție de veridicitate. Principiile rezultate din această jurisprudență impun ca valoarea probatorie recunoscută unui asemenea act să nu conducă la transformarea lui într-o prezumție absolută de vinovăție și la transferarea asupra persoanei sancționate a obligației de a demonstra contrariul.

12. Instanța nu contestă că procesul-verbal cu privire la contravenție poate avea valoare probatorie și urmează a fi apreciat împreună cu celelalte materiale ale cauzei. Totuși, constatările agentului nu au o forță probantă prestabilită și nu înlătură obligația autorității de a administra probe suficiente atunci când circumstanțele esențiale ale faptei pot fi verificate prin mijloace probatorii obiective și accesibile.

13. În aceeași ordine de idei, practica judiciară națională pune accent pe necesitatea elucidării de către autoritatea competentă a circumstanțelor relevante ale cauzei contravenționale și pe respectarea prezumției de nevinovăție, sancționarea unei persoane neputând fi menținută atunci când concluzia privind vinovăția nu rezultă dintr-o examinare suficientă a circumstanțelor relevante ale cauzei.

14. Art. 238 alin. (3) din Codul contravențional sancționează neacordarea priorității legale pietonilor sau cicliștilor. În consecință, pentru reținerea acestei contravenții nu este suficientă simpla prezență a unui pieton în apropierea unei treceri pentru pietoni. Este necesar ca circumstanțele concrete să demonstreze existența obligației conducătorului auto de a acorda prioritate pietonului și nerespectarea acestei obligații.

15. În prezenta cauză, tocmai mecanismul concret al evenimentului este contestat. Agentul constatator a reținut că pietonul sau pietonii se aflau la marginea părții carosabile și intenționau să se angajeze în traversare, în timp ce Mariana *****susține că automobilul său era deja angajat pe trecerea pentru pietoni atunci când persoana respectivă, deplasându-se în pas grăbit, s-a apropiat de trecere și a ajuns lângă automobil.

16. Prin urmare, pentru soluționarea acuzației era esențial să fie stabilite cu certitudine poziția pietonului față de trecerea pentru pietoni în momentul apropierii automobilului, poziția automobilului în același moment, dacă pietonul era deja angajat în traversare ori manifesta în mod obiectiv intenția imediată de a traversa, raportul temporal dintre deplasarea automobilului și deplasarea pietonului, precum și dacă deplasarea automobilului a determinat pietonul să se oprească ori să-și modifice conduita.

17. Din cuprinsul deciziei agentului constatator rezultă că între materialele avute în vedere este indicată și o „anexă Video”. În același timp, materialele cauzei prezentate instanței nu conțin un proces-verbal de examinare a înregistrării video, din care să rezulte că această probă a fost examinată în cadrul procesului

contravențional anterior emiterii deciziei de sancționare și care să consemneze circumstanțele factuale constatate prin vizionarea ei.

18. Instanța consideră această omisiune relevantă. Simpla existență fizică a unui suport cu o înregistrare video sau menționarea acestuia în lista materialelor cauzei nu demonstrează, prin ea însăși, elementele contravenției imputate. În lipsa documentării examinării acestei înregistrări, din materialele cauzei nu poate fi stabilit ce secvență a fost examinată de agentul constatator, ce persoane și acțiuni sunt vizibile, care era poziția automobilului față de trecerea pentru pietoni, unde se afla pietonul la momentul relevant și ce elemente concrete desprinse din înregistrare au determinat concluzia că Mariana *****nu i-a acordat prioritate.

Or, tocmai înregistrarea video constituia un mijloc probator apt să ofere informații obiective cu privire la succesiunea temporală a evenimentelor și să confirme sau să infirme versiunea potrivit căreia automobilul era deja angajat pe trecerea pentru pietoni în momentul în care pietonul s-a apropiat de aceasta. În aceste condiții, lipsa examinării și valorificării procesuale corespunzătoare a înregistrării nu poate fi suplinită prin simpla referire în decizie la existența unei „anexe Video”.

19. O altă deficiență probatorie importantă constă în faptul că persoana despre care se afirmă că nu i-ar fi fost acordată prioritatea de trecere nu a fost identificată și audiată în cadrul examinării cauzei contravenționale. Materialele cauzei nu conțin declarația pietonului și nici date din care să rezulte efectuarea unor acțiuni pentru identificarea acestuia.

20. Importanța acestei omisiuni rezultă din însăși natura acuzației. Pietonul era persoana care putea relata nemijlocit unde se afla la momentul apropierii automobilului, dacă intenționa să se angajeze imediat în traversare, dacă automobilul Marianei *****era deja pe trecerea pentru pietoni și dacă deplasarea sa a fost efectiv influențată de conduita automobilului.

21. Totodată, din circumstanțele descrise de agent nu rezultă existența unui impediment obiectiv care ar fi făcut imposibilă identificarea pietonului la fața locului. Dimpotrivă, în condițiile în care pretinsa neacordare a priorității a fost constatată de poliție în momentul producerii acesteia, persoana despre care se susține că nu i-a fost acordată prioritatea constituia o sursă de probă imediat accesibilă și putea fi identificată și audiată cu privire la circumstanțele esențiale ale evenimentului.

22. Instanța nu consideră că declarația pietonului reprezintă, în abstract, o condiție obligatorie pentru constatarea oricărei contravenții prevăzute de art. 238 alin. (3) din Codul contravențional. Totuși, în circumstanțele prezentei cauze, în care mecanismul evenimentului este contestat, iar examinarea înregistrării video nu este documentată procesual la etapa soluționării cauzei de către agentul constatator,

neadministrarea declarației persoanei direct implicate dobândește o relevanță probatorie deosebită.

23. Instanța apreciază aceste deficiențe în mod cumulativ. Pe de o parte, exista o înregistrare video care putea obiectiva mecanismul evenimentului, însă examinarea acesteia nu este documentată în materialele cauzei. Pe de altă parte, exista o persoană direct implicată – pietonul despre care se afirmă că nu ar fi beneficiat de prioritate, însă aceasta nu a fost identificată și audiată.

24. În consecință, lipsesc tocmai mijloacele probatorii care puteau permite verificarea obiectivă a aspectului central al acuzației: dacă, în momentul relevant, pietonul beneficia de prioritate față de automobilul condus de Mariana *****și dacă aceasta avea posibilitatea și obligația concretă de a-i acorda trecerea.

25. În schimb, în fața instanței contestatara a prezentat o versiune concretă asupra mecanismului producerii evenimentului, potrivit căreia automobilul său era deja angajat pe trecerea pentru pietoni, iar pietonul s-a apropiat ulterior în pas grăbit. Instanța nu consideră această versiune dovedită doar prin faptul că a fost prezentată de contestatară. Însă, prin prisma prezumției de nevinovăție, nu Marianei *****îi revine obligația de a demonstra că versiunea sa este adevărată, ci acuzația contravențională trebuie susținută prin probe suficiente pentru a exclude o îndoială rezonabilă asupra existenței faptului contravenției imputate.

26. Materialele administrate de agentul constatator nu infirmă în mod suficient versiunea contestatarei și nu permit instanței să stabilească cu gradul de certitudine necesar mecanismul obiectiv al evenimentului. Constatarea agentului, reprodusă în procesul-verbal și în decizia de sancționare, reprezintă concluzia autorității asupra situației de fapt, însă această concluzie trebuie să poată fi verificată prin probele administrate.

27. Procesul-verbal și decizia agentului constatator nu pot constitui simultan acuzația și singurul suport suficient al aceleiași acuzații în condițiile în care circumstanțele esențiale sunt contestate, iar probele obiective și direct accesibile autorității nu au fost administrate corespunzător. A admite contrariul ar însemna ca persoanei sancționate să-i revină sarcina de a demonstra că situația consemnată de agent nu s-a produs, ceea ce ar inversa sarcina probei și ar lipsi de efect util prezumția de nevinovăție.

28. Instanța ține cont și de faptul că agentul constatator, deși citat legal, nu s-a prezentat în ședința de judecată pentru a explica modalitatea în care a stabilit circumstanțele concrete ale faptei, conținutul înregistrării video ori motivele pentru care pietonul nu a fost identificat și audiat. Neprezentarea agentului constatator nu determină, prin ea însăși, admiterea contestației, însă aceasta nu permite nici înlăturarea carențelor probatorii constatate în materialele prezentate instanței.

29. Totodată, instanța nu poate substitui autoritatea constatatoare în activitatea de constituire a acuzației și nu poate completa, după emiterea deciziei

de sancționare, cercetarea contravențională omisă la etapa la care aceasta trebuia efectuată. Rolul instanței sesizate cu contestația este de a verifica legalitatea și temeinicia sancționării în raport cu acuzația formulată și probele administrate, iar nu de a construi sau completa retroactiv acuzația contravențională.

30. În acest context, instanța reține că simplul fapt că actele agentului constatator consemnează o anumită situație de fapt nu este suficient pentru menținerea sancțiunii atunci când materialele cauzei nu permit verificarea obiectivă a circumstanțelor decisive ale acesteia. Orice îndoială rezonabilă care nu a putut fi înlăturată prin probe pertinente, concludente și suficiente urmează a fi interpretată în favoarea persoanei împotriva căreia a fost formulată acuzația contravențională.

31. Referitor la argumentul contestatarei privind neindicarea în procesul-verbal a datelor mijlocului tehnic cu ajutorul căruia ar fi fost constatată contravenția, instanța apreciază că, în circumstanțele cauzei, nu este necesară fundamentarea soluției exclusiv pe existența unei nulități formale generate de această omisiune. Aceasta deoarece deficiența determinantă a cauzei nu constă în simpla lipsă a unor mențiuni tehnice, ci în faptul că probatoriul administrat nu permite stabilirea cu certitudine a elementelor factuale ale contravenției imputate.

32. De asemenea, existența în dosar a citațiilor adresate contestatarei și desfășurarea procedurii administrative nu constituie probe ale vinovăției și nu pot suplini lipsa probelor privind mecanismul faptei. Respectarea procedurii de citare reprezintă o chestiune distinctă de obligația autorității de a demonstra existența contravenției și vinovăția persoanei sancționate.

33. Sintetizând cele expuse, instanța constată că acuzația formulată împotriva Marianei *****nu este susținută de un ansamblu probator suficient pentru a demonstra că aceasta, în circumstanțele descrise de agentul constatator, nu a acordat prioritatea legală unui pieton.

34. Înregistrarea video, deși menționată în materialele cauzei, nu a fost examinată și descrisă procesual astfel încât conținutul său relevant să poată fundamenta și permite verificarea concluziei agentului constatator, iar pietonul pretins lipsit de prioritate nu a fost identificat și audiat, deși constituia o sursă de probă directă și, potrivit circumstanțelor cauzei, accesibilă.

35. Aceste carențe nu sunt înlăturate de procesul-verbal cu privire la contravenție și de decizia de sancționare, întrucât respectivele acte consemnează concluzia agentului constatator, fără ca materialele cauzei să ofere suportul probator suficient pentru verificarea acesteia în raport cu versiunea concretă invocată de contestatară.

36. În consecință, instanța constată existența unei îndoieli rezonabile asupra faptului dacă evenimentul s-a produs în configurația descrisă de agentul constatator și, implicit, asupra existenței faptului contravenției imputate Marianei

Kușnir. În conformitate cu prezumția de nevinovăție, această îndoială nu poate fi interpretată în defavoarea contestatarei.

37. Prin urmare, instanța ajunge la concluzia că decizia de sancționare nu poate fi menținută, contestația urmând a fi admisă, decizia agentului constatator anulată, iar procesul contravențional încetat în temeiul art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravențional, deoarece nu există faptul contravenției.

În temeiul celor constatate și în conformitate cu prevederile art. 441 alin. (1) lit. a), art. 448, art. 461–463 din Codul contravențional, instanța de judecată, -

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se admite contestația depusă de *****Mariana împotriva deciziei nr. 34/17/1 3609 asupra cauzei contravenționale Seria/Nr. MAI06 771481 din 13 martie 2026, emisă de șeful Inspectoratului Național de Securitate Publică, Direcția de Patrulare „Centru" – Popa Ruslan.

Se anulează decizia nr. 34/17/1 3609 asupra cauzei contravenționale Seria/Nr. MAI06 771481 din 13 martie 2026, prin care *****Mariana a fost recunoscută vinovată de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 238 alin. (3) din Codul contravențional și sancționată cu amendă în mărime de 36 unități convenționale, echivalentul a 1.800 (*una mie opt sute*) lei, cu aplicarea a 5 puncte de penalizare.

Se încetează procesul contravențional pornit în privința Marianei *****în baza art. 238 alin. (3) din Codul contravențional, în temeiul art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravențional, deoarece nu există faptul contravenției.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Centru, în termenul și în condițiile prevăzute de Codul contravențional, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (*sediul Buiucani*).

Președintele ședinței,
judecătorul Veaceslav CERNALEV